

[J. Oskar Andersen.]

et saadant Niveau, at det i nogen Maade kan genoprette den Anseelse, det har haft i ældre Tid.

Maa jeg føje en enkelt Ting til. Jeg er naturligvis ganske klar over, at det kongelige Teater ogsaa maa give Plads for moderne dramatiske Ydelser — det er klart. Men der skulde helst være en større Kritik med Hensyn til, hvad der opføres netop af Nutidsfrembringelser. Vi har set ogsaa i forrige Sæson, hvordan der blev antaget Stykker, som man ærlig talt ikke kunde forstaa havde noget som helst med det kongelige Teater at gøre. Altsaa, det bør ikke opfattes paa den Maade, at det kongelige Teater skal være den Plads, hvor alle kan henvende sig. Det er ikke Meningen, at naar en dansk Forfatter har ydet noget paa det dramatiske Omraade, skal det kongelige Teater saa at sige være forpligtet til at tage imod hans Arbejde. Derfor maa jeg sige, at jeg stiller mig meget skeptisk overfor det, som jeg ser at Aviserne er kommet frem med, nemlig en Henvendelse til den højtærede Undervisningsminister fra det dramatiske Forbund, eller hvad det nu kalder sig, de danske Dramatikeres Sammenslutning, og hvori de kræver en Plads i Kontrollkomiteen eller Udvalget. Jeg vil mene, at denne Forening, som er en Sammenslutning af de nulevende moderne Dramatikere her i Danmark, som ikke just har udmærket sig ved at yde noget særdeles fremragende — at i hvert Fald en stor Del af dem ingen Krav har paa at være den litterære Autoritet, der saa at sige skal have det litterære Ansvar efter den Sammensætning, som Ministeren ønsker at give Udvalget. I alt Fald vil jeg da mene, at skal der være et Tilsyn af en saadan Institution, maatte man straks kræve en tilsvarende Besættelse med en sagkyndig, der forstod sig paa Opera og Ballet, thi det kan man være ganske overbevist om, at de danske Dramatikeres Sammenslutning sandelig ikke egner sig til at garantere for, at Teatrets Forpligtelser overfor disse to Kunstarter bliver opfyldt.

Til Slut vil jeg sige dette, at en Hovedsag for det kongelige Teater er ogsaa det, at Teatret staar som Værn om det danske Sprog. Er der noget, som gør det kongelige Teater berettiget til at kræve Statsunderstøttelse, saa er det dette, at det kongelige Teater har gennem Tiderne været et Værn om det danske Sprog og har paa mange Maader, kan man sige, været Skole for det danske Folk med Hensyn til For-

staaelse af dets Modersmaals Skønhed og Klang. Desværre har det i lang Tid ikke været saadan, at man kan sige det for hele det Personales Vedkommende, der har været knyttet til det kongelige Teater. Der er her noget, som jeg vil mene er en Pligt, der maa paahvile den Scene, og jeg vil udtale Haabet om, at Opfyldelsen af denne Pligt maa blive et af de Mærker, man arbejder hen imod. Maatte da Tiden være inde til, at Teatret med fast Styre og klar Fastholden af dets store Formaål maa kunne rejse sig paa ny og hævde den Plads, det hidtil har haft i dansk Kulturliv. Jeg er overbevist om, at sker dette — jeg deler der ganske de Tanker, som er fremhævet af den ærede Ordfører for Venstre paa en saa smuk og værdig Maade — vil ogsaa Klagerne over Konkurrencen fra Tidens mange Slags Gøgl og tarvelige Film ophøre, men Teatrets Chef og Personale maa saa virkelig vise, at de vil deltage hver for sig og alle sammen i Arbejdet paa at rejse Teatret paa en saadan Maade, at det virkelig kan blive et Udtryk for disse store Formaål.

Elna Munch: Jeg har ved tidligere Lejligheder talt saa udførligt om det kongelige Teaters Forhold og om den ny Situation, som maatte indtræde, naar man skulde tage den ny Scene i Brug, at jeg kan fatte mig meget kort. Det er klart, at der maatte ske en Forandring i Ledelsen af det kongelige Teater og dets Stilling overfor Staten, naar man gik til Opførelsen af en ny Radiofonibygning. Opførelsen af den ny Bygning er altsaa blevet den ydre Anledning, men selv uden dette kunde man ikke være blevet staaende ved den ganske urimelige og demoraliserende Ordning, at det kongelige Teater kunde disponere over Statens Midler, ganske som det havde Lyst til. Jeg har da ogsaa under Behandlingen i 1928 af Lovforslaget om den ny Radiofonibygning gjort mig til Talsmand for, at man allerede den Gang ufortøvet skulde skabe en Ændring i det urimelige Forhold, og skitseret et Grundlag, paa hvilket dette kunde ske. Den tidligere Undervisningsminister afviste dette Forslag, og Resultatet har været, at vi nu har haft en Teatersæson, som har været den dyreste siden 1921—22. Paa Baggrund heraf hilser jeg med dobbelt Glæde det foreliggende Lovforslag, som hviler paa samme Princip, som jeg den Gang fremførte, nemlig at man sætter en Maksimumsgrænse for Statens aarlige Tilskud, og at man overdrager Myndigheden og Ansvaret til en enkelt Person. Naar den højtærede Undervisningsminister